

- f) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie, o którym mowa w lit. d), czy art. 53 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2013/36/UE (i art. 44 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2006/48/WE, w zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytanie) należy interpretować w ten sposób, że nie stanowią już informacji poufnych, do których zastosowanie ma obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, informacje, którymi dysponuje krajowy bank centralny jako organ nadzoru i które zostały podane do wiadomości publicznej w określonym czasie po ich sporządzeniu, lub informacje, które mogłyby stanowić tajemnicę zawodową lub służbową, ale pochodzą sprzed pięciu lub więcej lat i w związku z tym, co do zasady, uznaje się je za informacje historyczne, które tym samym utraciły ich poufny charakter ze względu na upływ czasu? Czy w przypadku informacji historycznych sprzed pięciu lub więcej lat zachowanie statusu poufności zależy od tego, czy poufność może być uzasadniona innymi przyczynami niż sytuacja handlowa nadzorowanych banków lub innych przedsiębiorstw?
- g) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie, o którym mowa w lit. d), czy art. 53 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2013/36/UE [i art. 44 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2006/48/WE, w zależności od odpowiedzi udzielonej na pytanie, o którym mowa w pkt e)] należy interpretować w ten sposób, że zezwala on, aby poufne dokumenty niedotyczące osób trzecich, które próbowały ratować instytucję kredytową, o prawnej doniosłości dla celów wydania przez sąd orzeczenia w ramach cywilnego postępowania odszkodowawczego wszczętego przeciwko właściwemu organowi nadzoru ostrożnościowego, zostały jeszcze przed rozpoczęciem postępowania sądowego automatycznie ujawnione wszystkim potencjalnym powodom w postępowaniu oraz ich pełnomocnikom, bez ustanawiania specjalnej procedury celem podjęcia decyzji w przedmiocie zgodności z prawem ujawnienia każdego pojedynczego dokumentu każdemu pojedynczemu uprawnionemu podmiotowi, z pominięciem rozważenia wchodzących w grę interesów w każdym konkretnym przypadku, i to nawet w przypadku informacji dotyczących instytucji kredytowych, które nie są w stanie upadłości lub przymusowej likwidacji, ale które faktycznie skorzystały z pomocy państwa w postępowaniu, w którym instrumenty finansowe udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych instytucji kredytowych zostały umorzone?
- h) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie, o którym mowa w lit. d), czy art. 53 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2013/36/UE [i art. 44 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2006/48/WE, w zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytanie, o którym mowa w pkt e)] należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na opublikowanie w Internecie w sposób dostępny dla wszystkich poufnych dokumentów lub streszczeń takich dokumentów niedotyczących osób trzecich, które próbowały ratować instytucję kredytową, które to dokumenty są prawnie doniosłe dla celów wydania przez sąd orzeczenia w ramach cywilnego postępowania odszkodowawczego wszczętego przeciwko właściwemu organowi nadzoru ostrożnościowego, w przypadku informacji dotyczących instytucji kredytowych, które nie są w stanie upadłości lub przymusowej likwidacji, ale które faktycznie skorzystały z pomocy państwa w postępowaniu, w którym instrumenty finansowe udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych instytucji kredytowych zostały umorzone, w sytuacji w której wymagane jest natomiast, aby w kontekście danej publikacji w Internecie wszelkie informacje poufne zostały utajnione?

- (¹) Dyrektywa 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).
- (²) Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. 2006, L 177, s. 1).
- (³) Dz.U. 2001, L 125, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus (Estonia) w dniu 28 stycznia 2021 r. – Aktsiaselts M.V.WOOL / Põllumajandus- ja Toiduamet

(Sprawa C-51/21)

(2021/C 128/26)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Halduskohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aktsiaselts M.V.WOOL

Druga strona postępowania: Põllumajandus- ja Toiduamet (dawniej Veterinaar- ja Toiduamet)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni wymienionego w art. 3 ust. 1 i pkt 1.2 tabeli zamieszczonej w rozdziale 1 załącznika I do rozporządzenia nr 2073/2005 ⁽¹⁾ drugiego kryterium mikrobiologicznego „nie wykryto w 25 g” – przy uwzględnieniu tego rozporządzenia i ochrony zdrowia publicznego, a także celów realizowanych w ramach rozporządzeń nr 178/2002 ⁽²⁾ i 882/2004 ⁽³⁾ – należy dokonywać w ten sposób, że jeżeli przedsiębiorstwo sektora spożywczego nie było w stanie w wystarczającym stopniu wykazać przed właściwym organem, że żywność gotowa do spożycia, w której możliwy jest wzrost *L. monocytogenes*, niebędąca żywnością przeznaczoną dla niemowląt ani żywnością specjalnego medycznego przeznaczenia nie przekracza limitu 100 jtk/g w okresie przydatności do spożycia, kryterium mikrobiologiczne „nie wykryto w 25 g” znajduje w każdym razie zastosowanie również do wprowadzonych do obrotu produktów w okresie przydatności do spożycia?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy wykładni wymienionego w art. 3 ust. 1 i pkt 1.2 tabeli zamieszczonej w rozdziale 1 załącznika I do rozporządzenia nr 2073/2005 drugiego kryterium mikrobiologicznego „nie wykryto w 25 g” – przy uwzględnieniu tego rozporządzenia i ochrony zdrowia publicznego, a także celów realizowanych w ramach rozporządzeń nr 178/2002 i 882/2004 – należy dokonywać w ten sposób, że niezależnie od tego, czy przedsiębiorstwo sektora spożywczego jest w stanie w wystarczającym stopniu wykazać przed właściwym organem, że żywność w okresie przydatności do spożycia nie przekracza limitu 100 jtk/g, do tej żywności obowiązują dwa alternatywne kryteria mikrobiologiczne, a mianowicie: 1. kryterium „nie wykryto w 25 g” dopóki żywność pozostaje pod kontrolą przedsiębiorstwa sektora spożywczego oraz 2. kryterium „100 jtk/g” od momentu wyjścia żywności spod kontroli przedsiębiorstwa sektora spożywczego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz.U. 2005, L 338, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. 2002, L 31, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. 2004, L 165, s. 1, sprostowane w Dz.U. 2004, L 191, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Liège
(Belgia) w dniu 28 stycznia 2021 r. – Pharmacie populaire – La Sauvegarde SCRL / Etat belge – SPF
Finances**

(Sprawa C-52/21)

(2021/C 128/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pharmacie populaire – La Sauvegarde SCRL

Strona przeciwna: État belge – SPF Finances

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którą spółki mające stałe miejsce prowadzenia działalności w jednym państwie członkowskim, korzystające z usług spółek mających stałe miejsce prowadzenia działalności w drugim państwie członkowskim, aby uniknąć określenia przez organy podatkowe zobowiązania podatkowego z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych obejmującego 100 lub 50 procent kwot wynikających z faktur wystawionych przez te ostatnie spółki, są obowiązane sporządzać i przekazywać organom podatkowym deklaracje jednostkowe i deklaracje zbiorcze dotyczące tych wydatków, podczas gdy w przypadku korzystania przez nie z usług spółek będących rezydentami, uniknięcie określenia przez organy podatkowe wskazanego zobowiązania podatkowego nie jest uwarunkowane takim obowiązkiem?